

Fenyvesi Félix Lajos

Szavak egy újszülöttnak

Már vártam rád, és kérdeztem szüntelen: jössz-e?
Nem rémít a föld vad zaja?
Ma temettük az Öreget, s megérkeztél:
vértől és lucsoktól csapzott sikoltó csecsemő.
A nők sírtak, amikor a templom
tornyából szétömlött a harangok zúgása.
Elcsitulva pihentél, bent a csendben
az éjfél összecsukódó szárnya alatt.
Mit mondhatnék neked, mindenütt láng-
marta tűzben lobog a világ;
lassan búcsúzom, s már magamnak se
tudok biztatót üzeni, hogy érdemes.
Végidő. A messzi Isten nem áll mellettünk,
erőt és hitet
adjon reménytelen órák forgásában.
Mit mondhatnék? Addig legalább, amíg
el tudod olvasni kopár szavaimat.
A kérdésekre neked kell választ adnod.
Nincs szeretet, csak pusztítás,
áldozathozatal, csak rabló zsoldosok.
Itt vagy, és ámulva nézünk mindannyian.
Mivel bátoríthatnálak? Fuldoklik
műanyag szeméttől a tenger, a folyók
mérgezetek, éhező ezrek a kapuk előtt.
Ülök az ablak előtt, kint havazik.
Későre jár. Vigyázom álmod.
Tavas-arcod törékeny vonalai
az éjszakában lassan elmerülnek.